

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Stykker af Skjoldung-Kvadet eller Bjovulfs Minde

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Stykker af Skjoldung-Kvadet eller Bjovulfs Minde", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 236. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1819_342_6-txt-shoot-idm158/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

da hør det neppe andre Nogen, at hans Arbejde bliver anderledes end de sædvanlige Oversættelser, og da hør man vist betænke sig to Gange, før man drager hans Arbejde paa Grund af, at det er anderledes, end hvad Oversættelse pleie at være.

For det Første blev det Julest af den nye Udgave, hvortil det gamle Digt saa høilig trængte, men naar Professor Rask kommer tilbage, tænker jeg vi udføre vort Forsæt, og da, om ei søt, skal man lære, at jeg i min rimede Fordanskning ei viget fra Ordene, enten fordi jeg har oversprunget dem, eller for at gaae fra Texten, men kun fordi jeg troer, det er den eneste Maade, hvorpaa man kan oversætte et Digt i et Bærk, thi det er: efter min Forstand, at lade detes Aand udtrykke sine Forestillinger i et andet Sprog, ei blot da i andre Ved men og i andre Betegnelser, naar disse ere de tilsvarende.

Hvad her findes fordanstket kaldes i den Kjøbenhavnske Udgave: første, anden, tredje og fjerde Sang, men jeg har afsceet efter Indholden. Indledningen om Skjold og hans Ligbegjængelse forudsættes, og Resten forstaas af sig selv, eller ved ingen Fortales Hjælp.

Hjerte = Borgen.

Forsvundet var den gamle Skjold,
Fra Marken, trods al Klage;
Paa Konge = Stolen dog saa bold
En Skjold = Ung blev tilbage,
Ja, Danmark hjer,
Saa Bjørnulf der,
Til møt han blev of Dage!

Alt efter ham til Hre floog
Kong Halydan, kaldt den Høie,
Dg graa han blev i Hildes Leeg,
For han sig maatte boie
Paa Skjoldung = Borg
Til Danmarks Sorg;
Da brast hans Konge = Drie!

Fra ham en Slægt i Verden kom,
Som man veed af at sige,
Ved Hjerget, Hrodger, Helge seom,
Dg Daatteren tillige;
Kong Dneid god,
Af Skifing = Diod
Han fik den fagre Pige!

Ung Hrodger drog i Herre = Færd,
Han vandt sig Guld og Væ,
Saa Banner for den Hrodging fæ,
Det var en Lyf at bæ,
Hver Kæmpe = Son
Det kaldte Lon
I Lag med ham at væ,!

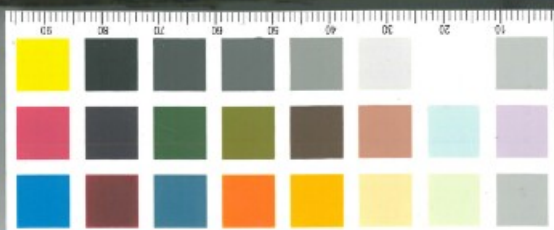
Saa vorde bræ hans Kæmpe = Tal,
Hans Mød og med det Samme,
Dg reise vilde han en Hald,
Som helig kunde bramme,
Som reent stak ud
Hver Hald saa prub,
Hos hver en Folke = Stamme.

Der vilde han om brede, Dærd
Sin Folge = Tro, forsamle,
Dg skænke Mjød med milde Dærd
For Unge og for Gamle;
Hvad Herren bød,
Det Hæren lod:
De Unge med de Gamle!

Det undte Gud den Hrodging stærk,
Som jeg har lad, mig sig,
At reise op det Kæmpe = Værk,
Dg pryde det tillige,
Foruden Hærd,
Dg Stød og Stib
Af Folk i Danmarks Rige!

Alt med sin egen Folge = Tro,
Det Værk han kunde tro,
Dg snart i Skæ sig lof, sted op
Det stotte Evende = Stip,
Det blev i Stand,
Dg vidt om Land
Man præste Hrodgers Lyf,!

Dg der var Kraf, i Kongens Dærd,
Han kaldte Drogen Hæ, r t e,
Han banded Kæmper tre, ind om Dærd,
Dg lod dem vel bevæ, r t e,
Ia Haanden fuld
Med Sol, og Guld,
Han gav dem af sit Hæ, r t e,

Han bestbe Ringe ud ei fan
 Alt under Høis: Lofte,
 Hvor knæisende man Hallen saas
 Optaget høit paa Lofte.
 Men Fryd i Berg
 Blev brat til Sorg,
 Som hændes kan vel ofte.

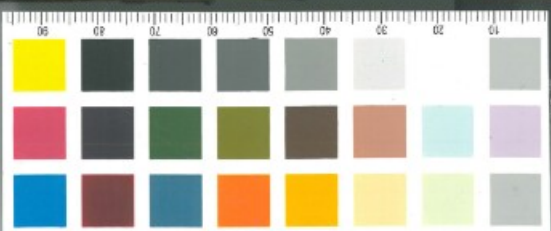
Ulykken nær for Dønnen stod,
 At skjemme Hallens Duer;
 Med Nidings: Vært, med Mord og Blod,
 Dg Damp af Svovel: Luer,
 At kvæle Fryd
 Dg Støffets Lyd
 I Fjodgers Kampe: Stuer!

Den Støffets Lyd, som dagelang
 I Hallen var at høre,
 Den stureb, i hvor sødt den klang,
 Dog stækt i Troldens Dre!
 Den Markets Sen,
 Kun snes i Løn
 Ved Harpe: Slag at høre.

Til Harpen høit i Salen klang
 Dg Skjaldens klare Stemme:
 Om Tidens Fødsel led hans Sang,
 Den var vel værd at nemme:
 Om hvordan her
 Af første Færd
 Paa Jorden Folk sig hjemme.

Til Harpe: Slaget stækt han sang:
 Det var den Evig: Høie,
 Som Havet lod om Blomster: Wang
 Sig veltelig at høre;
 Han satte Soel
 Paa Himmels: Stol,
 Dg Maanen ser sit Die!

Ja, Soel og Maane satte Han
 Til Lyening over Støvet,
 Dg smykked Jorden trindt om Land
 Med Blomsten og med Løvet;
 Det var Hans Bliv,
 Som aanded Liv
 I Luffen og i Støvet!

De unge Folk med Gammen fød,
 Nu smagde Livets Gode,
 Men dæres Held en Rand afbrød,
 Som i det Dunkle boede;
 Den Rand saa stærk
 Til Nidings-Bark
 Var Dphav paa vor Kilde.

Den Helvedes Ulykkes-Fugl,
 Det Grændel var hin Leed,
 I Hænge-Dyndet var hans Stjuf,
 I Orten var hans Rede,
 Og foobeiblaa
 Man Luer saae
 Sig trinkt hans Hjem udbrede.

Der leved han i Uffelhed
 Enfund, den grumme Fiende,
 Da Skaberen ham styrked ned,
 Fra Himmel-Bjergets Tinde,
 Der smægted han
 I ede Land,
 Men havde Dndt i Sinde.

Dy med sin Broder Cain fød,
 Og slog ihjel den Fromme,
 Men Herren hævned Abels Blod,
 Lød det ham slet bekomme:
 Af Landet ud
 Fordren ham Gud,
 Fra Selskab med de Fromme!

Fra ham, den Broder-Morder leed,
 Nebstammer hoet Uvætte,
 Hver Etkuus, hver Trold, som Gud er vresd,
 Hver Nise og hver Jette,
 Den Trep saa gal,
 Som til sin Kval
 Mod Gud sig mon opfætte!

Grændels Uvæsen.

Natten med sin Slogghær,
 I den høie Sal nu raadte
 For at fæsse Folket ber,
 Grændel stur sin Vei hystraadte,
 Vilde see, om danke Svende
 Vagted vel sig selv og hende.
 4 B. (17)

